

Sygn. akt IV K 617/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Lorenc

Protokolant: Agata Lipniewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 15 lutego 2018 r. i 29 marca 2018 r. sprawy

S. C.

s. K. i B. z d. O.

Ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że

1. W dniu 25 lipca 2016 roku w S. na ul. (...), drodze publicznej kierował pojazdem mechanicznym marki M. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości mając 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a przestępstwo to popełnił w czasie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres osiemnastu miesięcy orzeczonego przez Sąd Rejonowy (...) w P. prawomocnym wyrokiem z dnia 01 kwietnia 2016 roku, sygn. akt (...),

to jest o czyn z art. 178a § 4 kk

2. W tym samym miejscu i czasie kierował pojazdem mechanicznym marki M. o nr rej (...) nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta S. z dnia 23 maja 2016 r. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami wg kategorii B prawa jazdy,

to jest o czyn z art. 180a kk

orzeka

I przyjmując, iż zachowanie oskarżonego S. C. opisane w zarzucie 1 i 2 stanowi jeden czyn polegający na tym, że w dniu 25 lipca 2016 roku w S. na ul. (...) na drodze publicznej kierował pojazdem mechanicznym marki M. o nr rej. (...) w czasie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres osiemnastu miesięcy orzeczonego przez Sąd Rejonowy (...) w P. prawomocnym wyrokiem z dnia 10 marca 2016 roku, sygn. akt (...), uznaje go za winnego jego popełnienia i kwalifikuje go z art. 244 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 37b kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 maja 2017 r. w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, w tym opłatę od kary w kwocie 240 (dwustu czterdziestu) złotych,

III zasądza od Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie na rzecz adwokata M. K. z Kancelarii Adwokackiej w S. kwotę 723,24 złotych (siedemset dwadzieścia trzy złote i dwadzieścia

cztery grosze) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu , na które to koszty składa się opłata za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego podwyższona o stawkę podatku od towarów i usług.

Sygn. akt IV K 617/16

Uzasadnienie

Przeciwko S. C. prowadzono czynności wyjaśniające w związku z popełnieniem przez niego między innymi czynu z art. 87 § 1 kw. W ich trakcie, będąc w dniu 22 lutego 2016r. przesłuchiwanym w charakterze osoby, co do której istniała uzasadniona podstawa do sporządzenia wniosku o ukaranie przyznał się do popełnienia powyższego czynu i wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze, akceptując zaproponowane przez Policję warunki ukarania, tj. w szczególności środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 18 miesięcy. Podczas przesłuchania jako swój adres zamieszkania podał ul. (...) w S.. Był to jednocześnie adres jego zameldowania i zamieszkania jego matki - B. C..

W powyższej sprawie w dniu 10 marca 2016r. zapadł wyrok Sądu Rejonowego(...)w P.. Jego mocą wspomniany zakaz wobec S. C. został orzeczony. Wyrok ten wysłano na podany przez S. C. adres przy ul. (...) w S.. Przesyłka została odebrana przez B. C., która przekazała ją synowi. W dniu 1 kwietnia 2016r. orzeczenie uprawomocniło się.

W związku z powyższym wobec S. C. została również wydana decyzja administracyjna przez Prezydenta Miasta S. z dnia 23 maja 2016r. o cofnięciu wobec niego uprawnień do kierowania pojazdami kat. B, licząc od dnia uprawomocnienia się wyroku. Została ona wysłana do S. C. na wspomniany adres, jednak tym razem korespondencja ta nie została przez adresata odebrana.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego,
- zeznania B. C., k. 77 – 78,
- odpis wyroku, k. 35,
- akta sprawy (...),
- pismo UM i decyzja, k. 24 – 25,
- kserokopia koperty z nieodebraną korespondencją, k. 26.

W dniu 25 lipca 2016 r., kierując samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...) na ul. (...) w S., będącej drogą publiczną, zderzył się z kierującym samochodem marki M. nr rej. (...). Na miejsce tego zdarzenia drogowego przybyli funkcjonariusze policji: mł. asp. Ł. W. oraz sierż. sztab. T. D., którzy za pomocą urządzenia Alkotest 7410 nr fabryczny (...) zbadali S. C. na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, uzyskując wynik 0, 26 mg/l o godz. 10:54 oraz 0, 20 mg/l o godz. 11: 11. Podczas interwencji wyżej wymieniony oświadczył policjantom, że nie posiada prawa jazdy i od dnia 1 kwietnia 2016 r. do 1 października 2017. posiada aktywny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, co zostało potwierdzone w policyjnym systemie informatycznym. Jako swój adres zamieszkania również tym razem podał ul. (...) w S..

Następnie S. C. został przewieziony do Komisariatu S. – P. w S., gdzie na urządzeniu typu Alkometr (...) wykonano u niego ponowne badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, które dało następujące wyniki: 0, 14 mg/l o godz. 11:41 i 0, 09 mg/l o godz. 11.56.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego, k.

- zeznania T. D., k. 10, 83,
- zeznania Ł. W., k. 91,
- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, k. 2 – 3,
- protokoły oględzin, k. 4 - 5,
- dokumentacja fotograficzna, k. 6 -9,
- mandat karny, k. 13.

Zgodnie ze świadectwem wzorcowania, wydanym przez Laboratorium (...) błąd pomiaru wykonywanego na analizatorze wydechu typu Alkotest (...) nr fabryczny (...) dopuszczalny jest w granicach do 0, 01 mg/l.

Dowód:

- świadectwo wzorcowania, k. 62 – 63.

W trakcie trwania postępowania S. C. został poddany jednorazowemu badaniu przez biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w wydanej następnie pisemnej opinii sądowo – psychiatrycznej nie rozpoznali u niego choroby psychicznej w sensie psychozy, ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznali u niego natomiast osobowość nieprawidłową oraz zespół zależności alkoholowej. W czasie zarzuconych mu czynów według biegłych znajdował się w stanie upojenia prostego i nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej, ani znacznie ograniczonej zdolności rozpoznawania znaczenia czynów i kierowania swoim postępowaniem, a zatem warunki art. 31 § 1 i § 2 kk nie zachodziły. W świetle opinii oskarżony może ponadto odbywać ewentualną karę pozbawienia wolności.

Dowód:

- opinia sądowo – psychiatryczna k. 101 -105.

S. C. ma obecnie skończone 41 lat. Jest żonaty i posiada jedno małoletnie dziecko. Żona oraz córka pozostają na jego utrzymaniu. Posiada wykształcenie podstawowe. Z zawodu jest szklarzem. Obecnie pracuje dorywczo, osiągając dochód w wysokości około 1 000 zł. Wcześniej był zatrudniony jako szklarz samochodowy i z tego tytułu otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 1 500 zł netto. Oskarżony w przeszłości był sześciokrotnie karany sądowo, w tym dwukrotnie za czyn z art. 244 kk oraz jak wspomniano na samym początku wyrokiem Sądu Rejonowego(...)w S. z dnia 1 kwietnia 2016r. w sprawie (...) za który orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 18 miesięcy.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego, k. 17, 67,
- dane osobopoznawcze, k.
- karta karna, k. 58 – 59,
- odpisy wyroków, k. 32 – 35, 93.

Oskarżony przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu z art. 178a § 4 kk oraz z art. 180a kk. Jak podał, poprzedniego dnia przed zdarzeniem wypił kilka piw i wódkę, a następnie rano wsiadł do samochodu, ponieważ chciał szybko dojechać do pracy. W związku z czynem z art. 178a § 4 kk pierwotnie wyraził żal oraz wolę dobrowolnego poddania się karze. Natomiast odnośnie czynu z art. 180a kk

wyjaśnił, że o cofnięciu mu uprawnień dowiedział się podczas czynności z jego udziałem w komisariacie policji w P.. Jak ponadto podał, nie wskazywał innego adresu korespondencyjnego, aniżeli przy ul. (...) w S..

Natomiast na rozprawie głównej nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, ponieważ w czasie zdarzenia nie wiedział o cofnięciu mu uprawnień i dowiedział się o tym dopiero od policjanta. Ponadto według niego w akcie oskarżenia stwierdzony u niego wynik zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu został zawyżony. Zaprzeczył też, jakoby w dniu zdarzenia miał świadomość o zapadłym wobec niego wyroku w sprawie, w której orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów, w związku z czym nie wiedział o tym zakazie, chociaż przyznał, że posiadał wiedzę o toczącym się przeciwko niemu w tej sprawie postępowaniu. Jak podał, cały czas mieszka z żoną w S., w związku z czym w 2016r. nie przybywał u matki, a podczas przesłuchania podał do protokołu adres zameldowania, bo o taki pytali funkcjonariusze policji. Według relacji oskarżonego matka prawdopodobnie nie przekazała mu wyroku we wspomnianej sprawie. Wyjaśnił, że nie wiedział też o cofnięciu mu uprawnień przez Urząd Miejski.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jedynie częściowo, a mianowicie odnośnie potwierdzenia przez niego, że miał świadomość toczącego się przeciwko niemu postępowania w sprawie (...) oraz faktu spożywania alkoholu w dniu poprzedzającym zdarzenie, albowiem w tym zakresie jego twierdzenia są zbieżne z pozostałym pozytywnie zweryfikowanym materiałem dowodowym, zebrany w sprawie. Sąd nie kwestionował również oświadczenia oskarżonego, iż o fakcie wydania wobec niego decyzji Prezydenta Miasta S. o cofnięciu uprawnień dowiedział się dopiero w dniu zdarzenia od wykonujących z nim czynności służbowe funkcjonariuszy policji. W odróżnieniu od wspomnianego wyroku Sąd nie miał bowiem pewności, czy oskarżony zapoznał się z jej treścią, biorąc pod uwagę, że korespondencja z zawartością tej decyzji nie została podjęta ani przez S. C., ani przez żadną inną osobę, jak miało to miejsce w przypadku wyroku orzekającego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Wydanie takiej decyzji nie było ponadto poprzedzone jakimkolwiek postępowaniem wyjaśniającym, w toku którego oskarżony zostałby poinformowany o grożącej mu sankcji w postaci pozbawienia uprawnienia do kierowania pojazdami, tak jak miało to miejsce w przypadku sprawy o wykroczenie z art. 87 § 1 kw. Sąd podzielił ponadto wyjaśnienia oskarżonego, w jakich nie przyznawał się do prowadzenia samochodu w stanie nietrzeźwości. Biorąc bowiem pod uwagę, że przez pojęcie stanu nietrzeźwości rozumieć należy definiowany w art. 115 § 16 przypadek, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm⁽³⁾ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, o przypisaniu S. C. czynu z art. 178a § 4 kk nie może być mowy. Należy w tym względzie zwrócić uwagę, że podany w zarzucie i uzyskany podczas pierwszego badania oskarżonego urządzeniem Alcotest wynik pomiaru obecnego w wydychanym przez niego alkoholu, tj. 0, 26 mg/l był najwyższy, na co wskazywały wyniki kolejnych pomiarów, które wyrażały już coraz mniejsze wartości. Dodatkowo, jak wynika ze świadectwa wzorcowania tego urządzenia, w wykonywanych nim pomiarach dopuszcza się granicę błędu, wynoszącą 0, 01 mg/l. Należy zatem przyjąć, że stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu mogło wynosić 0, 25 mg/l, a wartość ta wyklucza już jego odpowiedzialność karną za wspomniane przestępstwo. Wartość ta też nie prowadziła do stężenia przekraczającego tę wartość, szczególnie że kolejne badania wykazywał już dużo niższe stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu, co ewentualnie mogłoby być podstawą do poniesienia przez oskarżonego odpowiedzialności z tytułu wykroczenia z art. 87 kw.

W pozostałym zakresie Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, starającego się przekonać Sąd, że nie miał świadomości, iż w dniu zdarzenia obowiązywał go aktywny zakaz sądowy, tłumacząc to tym, że nie zapoznał się z wyrokiem w sprawie (...), orzekającym wobec niego ten środek karny. Owo tłumaczenie oskarżonego jest bowiem nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego oraz uznanymi za wiarygodne dowodami w postaci zeznań przesłuchanych w sprawie funkcjonariuszy policji i B. C. oraz znajdującą się w aktach sprawy dokumentacją. Po pierwsze należy wskazać, że przedmiotowy wyrok został prawidłowo wysłany pod adres przy ul. (...) w S., ponieważ był to adres, jaki w toku postępowania o czyn z art. 87 § 1 kw wskazał oskarżony jako swój adres zamieszkania, nie podając żadnych innych adresów do korespondencji. Po drugie jak już wspomniano, przesyłka z przedmiotowym orzeczeniem została prawidłowo doręczona i nie ma przy tym znaczenia, czy oskarżony odebrał ją osobiście, czy uczyniła to jego matka. Jak wynika bowiem z zeznań B. C., wszelka korespondencja zaadresowana do jej syna była prze

nią oskarżonemu na bieżąco przekazywana. Ponadto należy wskazać, że oskarżony nie tylko wiedział o wspomnianym postępowaniu wykroczeniowym, w toku którego prawo jazdy zostało mu odebrane, co sam przyznał, ale zaakceptował też warunki dobrowolnego poddania się karze, w związku z czym musiał spodziewać się, że zapadnie wobec niego wyrok, zasądający środek karny z art. 87 § 3 kw. O tym, że z pełną świadomością zlekceważył orzeczenie Sądu w tym przedmiocie świadczą zresztą zeznania funkcjonariuszy policji, w świetle których oskarżony podczas interwencji w dniu 25 lipca 2016r. sam poinformował ich o obowiązującym go od dnia 1 kwietnia 2016r. zakazie prowadzenia pojazdów. Znalazło to również swoje odzwierciedlenie w sporządzonych przez funkcjonariuszy dokumentacji.

Jak już wspomniano, Sąd uznał za wiarygodne zeznania T. D. i Ł. W., ponieważ były one rzeczowe, logiczne i wewnętrznie spójne, a ponadto zostały złożone z pozycji osób dla oskarżonego obcych, mających związek z niniejszą sprawą jedynie z racji wykonywanych obowiązków służbowych a co za tym idzie – nie mających żadnego celu w tym, by bezpodstawnie go obciążać, co czyni ich świadkami na wskroś obiektywnymi.

Wiarygodność zeznań B. C. również była podyktowana ich wewnętrzną spójnością.

Rzetelność dokumentów znajdujących się w aktach sprawy nie budzi wątpliwości, bowiem zostały one sporządzone przez właściwe organy, we właściwej formie, a żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności. Należy do nich zaliczyć w szczególności kartę karną wraz z odpisami wyroków skazujących, wspomniane świadectwo wzorcowania oraz raz opinię sądowo - psychiatryczną, której wywody Sąd już wcześniej uczynił częścią swoich rozważań. Została ona sporządzona przez biegłych posiadających wymagane kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe, jej sporządzenie było poprzedzone przeprowadzeniem odpowiednich badań, zaś wnioski w niej zawarte okazały się jasne i logiczne.

Mając na uwadze powyższe zebrany w sprawie materiał dowodowy w pełni uzasadnia stwierdzenie, iż S. C. swoim zachowaniem dopuścił się czynu kwalifikowanego z art. 244 kk, gdyż w dniu 25 lipca 2016 roku w S. na ul. (...) na drodze publicznej kierował pojazdem mechanicznym marki M. o nr rej. (...) w czasie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres osiemnastu miesięcy orzeczonego przez Sąd Rejonowy (...) w S.prawomocnym wyrokiem z dnia 10 marca 2016 roku, sygn. akt (...)

W tym miejscu Sąd wskazuje, że zaproponowana przez oskarżyciela publicznego kwalifikacja prawna i opis przypisanych S. C. w zarzutach 1. i 2. zachowań nie były prawidłowe, albowiem zachowania te należało potraktować jako jeden czyn z uwagi na tożsamość miejsca i czasu. Biorąc jednak pod uwagę powyższe rozważania, prowadzące do wniosku, że nie sposób przyjąć, iż oskarżony w czasie zdarzenia znajdował się w stanie nietrzeźwości, która to okoliczność jest konieczna dla zaistnienia czynu z art. 178a § 4 kk, jak również, by posiadał wiedzę odnośnie wydanej w jego sprawie decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B, co z kolei warunkowałoby jego odpowiedzialność karną za czyn z art. 180a kk, należało przyjąć, że zachowanie oskarżonego wyczerpywało tylko znamiona przestępstwa z art. 244 kk.

Przepis art. 244 kk chroni wymiar sprawiedliwości, sankcjonując czyn polegający na nie zastosowaniu się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności lub prowadzenia pojazdów albo nie wykonywaniu zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany. Opisane w powyższym przepisie znamiona czynu karalnego zostały wypełnione przez S. C..

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony decydując się na prowadzenie samochodu miał pełną świadomość, iż narusza zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wobec niego przez sąd i z tym się godził, wypełniając tym samym podmiotową przesłanką odpowiedzialności karnej za omawiany występki. Do wniosku powyższego, mimo podnoszonych przez niego okoliczności w postaci niewiedzy o wydaniu wyroku orzekającego przedmiotowy zakaz prowadzą przytoczone wcześniej fakty sprowadzające się do wysłania na podany przez niego adres zamieszkania orzeczenia w sprawie (...), bezspornej wiedzy oskarżonego odnośnie prowadzonego postępowania o czyn z art. 87 § 1 kw, jak również tego, że w dniu zdarzenia postanowił prowadzić swój samochód pomimo tego, że w związku ze wspomnianym postępowaniem odebrano mu dokument w postaci prawa jazdy.

Sąd nie znajdując okoliczności, których zaistnienie skutkowałoby niemożliwością przypisania oskarżonemu winy do opisanego powyżej czynu, będącej niezbędnym elementem odpowiedzialności karnej, szczególnie, że jak wskazali to w swojej opinii biegli psychiatrzy, której wywoływał Sąd czyni częścią swoich rozważań - nie miał on w chwili jego popełnienia zniesionej, czy w znacznym stopniu ograniczonej poczytalności, rozumiał znaczenie swego zachowania i potrafił pokierować swym postępowaniem, uznał go za winnego jego popełnienia. W postępowaniu nie ujawniły się żadne okoliczności, które uchylałyby bezprawność działania oskarżonego, zaś społeczna szkodliwość jego czynu była znaczna, jako że oskarżony, będąc wcześniej karany za przestępstwa podobne, a także niejednokrotnie orzekano wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów z pełną świadomością po raz kolejny zakaz sądowy naruszył dając tym samym wyraz całkowitego braku poszanowania wymiaru sprawiedliwości i obowiązującego porządku prawnego. Nie ulega wątpliwości, iż także stopień winy oskarżonego był znaczny, ponieważ jego zamiar miał charakter przemyślany, albowiem oskarżony miał czas i sposobność rozważenia skutków i konsekwencji podjętego działania, a mimo tego nie odstąpił od prowadzenia samochodu, co uczynił zresztą nie posiadając dokumentu do tego uprawniającego.

Sąd uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i wymierzając mu karę za to przestępstwo, kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 i następnym k.k.

Jako okoliczności łagodzące sąd potraktował przede wszystkim warunki i osobiste właściwości S. C., który w chwili obecnej pracuje zarobkowo i prowadzi w miarę ustabilizowany tryb życia.

Na jego niekorzyść natomiast działał fakt wielokrotnej karalności przed dokonaniem przedmiotowego czynu i to za przestępstwa podobne. Świadczy to o tym, że jest on osobą zdemoralizowaną, za nic mającą wymiar sprawiedliwości i zapadłe wobec niego orzeczenia. Na jego niekorzyść przemawia też znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu.

Powyższe okoliczności – zdaniem Sądu – świadczą o tym, iż orzeczone wobec oskarżonego w trybie art. 37b k.k. kary 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 10 miesięcy ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, będą dla oskarżonego karami wymiernymi i sprawiedliwymi, które powinny wywrzeć na oskarżonym przede wszystkim wychowawczy wpływ, poprzez uświadomienie mu nieopłacalności postępowania sprzecznego z porządkiem prawnym, a także powinny spełniać swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, poprzez wykazanie, iż nagminnie popełniane występki w postaci nieprzestrzegania zakazów sądowych są przez państwo ścigane i karane z należytą surowością. Tak ukształtowane kary wynikały także z faktu, że w przeszłości wobec oskarżonego stosowano środki probacji w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, co jednak nie wywarło na nim żadnego pozytywnego wpływu, świadczącego o chęci zmiany przestępczego stylu życia. Dlatego też wymierzona oskarżonemu bezwzględna kara 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara 10 miesięcy ograniczenia wolności powinna spełniać przede wszystkim cele zapobiegawcze.

Orzekając w niniejszej sprawie Sąd, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 4 § 1 k.k. zastosował przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 maja 2017 r., a więc w takim, jak w chwili czynu z racji tej, iż były one względniejsze dla oskarżonego, co wynika choćby z faktu, iż od 01 czerwca 2017 r. w związku z przestępstwem z art. 244 k.k. obligatoryjnym jest orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów, a do tej daty przepis art. 42 k.k. tego nie przewidywał.

Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa, a to z uwagi na jego możliwości zarobkowe, w związku z czym na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził je od oskarżonego.

Ponadto Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. wynagrodzenie z tytułu udzielonej oskarżonemu z urzędu obrony w postępowaniu sądowym.